

1 Nov. 1920.

No. 21.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Dat Hem prijzen de hemel en de aarde, de zeeën en al wat daarin wriemelt.
Want God zal Sion verlossen, en de steden van Juda bouwen; en aldaar zullen
zij wonen en het erfelijk bezitten;
en het zaad Zijner knochten zal het beërven, en de Iefhebbers Zijns Naams
zullen daarin wonen. Ps. 69 : 35—37.

GOD HEEFT GESPROKEN.

Herstelling en Oordeel.

Rede uitgesproken in den Salt-Lake Tabernakel op 12 Sept. 1920 door
Ouderling ORSON F. WHITNEY.

Vertaald door J. de G.

Johannes op Patmos.

In het zes en negentigste jaar der Christelijke jaartelling, bevond zich een dienstknecht des Heeren, een apostel van Jezus Christus, op een verlater eiland in het midden der Aegeïsche Zee. De naam van van dien apostel was Johannes, bekend als de geliefde discipel en als Johannes de Openbaarder en het eiland was Patmos, hetwelk dezelfde diensten bewees aan het Romeinsche Keizerrijk als Siberië aan Rusland, n.l. als verbanningsoord. Johannes was er een gevangene, gedwongen in de mijnen te werken; verworpen was hij door de menschen maar niet door God; zijn openbaringen worden in de wereldgeschiedenis niet geëvenaard.

Het lot der apostelen.

Johannes was de langstlevende der eerste twaalf apostelen, de bijzondere getuige van onzen Heer en Heiland aan wien Hij de opdracht gaf een iegelijk het Evangelie te prediken. Allen hadden zij hun werk gedaan en dit leven verlaten, uitgezonderd een van hen. Jacobus werd te Jerusalem onthoofd; Petrus, indien de geschiedenis waar is, werd te Rome gekruisd, terwijl Paulus daar onthoofd werd. Men pleegde een aanslag op het leven van Johannes en wierp hem in een gloeienden oven, doch hij ontsnapte als door een wonder; en in het zes en negentigste jaar onzes Heeren was hij een gevangene en misdadiger in de oogen der wet, zichzelf opofferende voor het woord van God en het getuigenis van Jezus.

De openbaringen van Johannes.

God opende voor Zijnen dienstknecht de hemelen en toonde hem de dingen, welke plaats vonden en die, welke in de toekomst hun vervulling

zouden vinden. Zoo aanschouwde hij het droevige schouwspel van een heidensch Christendom; de afval voorspeld door een der apostelen; de verdwijning van het Evangelie van de aarde met de macht van het eeuwig priesterschap. In 't kort, hij aanschouwde in een visioen den geheelen afval van hen, die de voetstappen volgden van de Heiligen wien het oude geloof was gegeven. Hij zag nog verder in het gezicht der tijden en wat hij aanschouwde wordt door hem aldus beschreven: „En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht, en taal en volk; zeggende met groote stem: Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen, en aanbidt Hem, die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft. En er is een andere engel gevolgd, zeggende: „Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die groote stad, omdat zij uit den wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt.

En ik hoorde eene andere stem uit den hemel, zeggende: Gaat uit van haar mijn volk! opdat gij aan hare zonden geene gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt. Want hare zonden zijn de eene op de andere gevolgd tot den hemel toe, en God is harer ongerechtigheden gedachtig geworden.”

Verder op in dat groote visioen, bekend als de openbaringen, zegt Johannes:

„En ik zag eenen grooten witten troon, en dengene, die daarop zat, van wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloeden, en geene plaats is voor die gevonden.

„En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken.

„En de zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de dooden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hunne werken.”

Het eeuwige Evangelie.

Sta mij toe nu uw aandacht te vestigen op de uitdrukking die Johannes bezigt betreffende het Evangelie. Hij noemt het „Het Eeuwige Evangelie”. Wat beteekent dat? Wat is de bedoeling ervan? Het bedoelt wat het zegt. Er is slechts één Evangelie en er zal nooit een ander zijn. Het is eeuwig — hetzelfde gisteren, vandaag en voor altijd. Het is geen product van de menschelijke gedachte en niet voor zekeren tijd of plaats. In de hemelen werd het samengesteld en het was op aarde in verschillende tijdperken vanaf de dagen van Adam tot op den huidigen tijd. Het Evangelie van Christus is meer dan een „kracht Gods tot zaligheid”. Het is niet alleen een levensgids of een toevlucht voor ellendigen; het is meer dan dat; het is een plan van eeuwigen vooruitgang, een pad tot volmaking en was voor dit doel bestemd al eer de wereld was, al eer de mensch was gevallen en een verlossing van noode had. Het is Godes wil de mindere intelligenties, die Hem in den beginne omringden,

op te heffen, en hen een gelegenheid te geven tot een even hoogé ontwikkeling als Hij zelf.

Joseph Smith verklaart deze woorden in het kort als volgt: „In den beginne als God zich temidden der geesten bevond, waar Hij hooger stond in vooruitgang dan de anderen, zag Hij de noodzakelijkheid in, dat er wetten zouden worden vastgesteld waardoor ook de anderen een vooruitgang konden maken als Hij zelf.”

De val des menschen en zijn verlossing zijn stappen in den eeuwigen vooruitgang.

Vele herstellingen.

Als Christus Zijn apostelen opdroeg het Evangelie te prediken gaf Hij hen geen enkel nieuw ding. Het was een hersteld Evangelie, juist zooals het nu is of toen Joseph Smith het ontving in het begin van deze nieuwe bedeeing. Christus is de ontwerper van dit groote plan van vooruitgang, doch het vond zijn oorsprong in de hemelen, voordat deze wereld tot bestaan kwam en was geopenbaard aan en gepredikt door Adam, Enoch, Noach en door andere oude patriarchen. En werd evenvele malen hersteld als de wereld afviel en in de wereld gehouden overeenkomstig het verbond dat God met Adam maakte. (P. v. gr. waarde, Mozes 5 : 59). Het Evangelie was bekend bij Abraham en Mozes en werd gepredikt door de apostelen en discipelen van onzen Heer, zoowel op het Oostelijk als Westelijk halfond, zooals verhaald in den Bijbel en het Boek van Mormon. Nu is het weergekeerd en het klinkt als een getuige, voordat het einde komt. Dit is wat Johannes zag op Patmos. Hij aanschouwde de laatste herstelling van het Evangelie en de opening van de laatste en grootste van de Evangelie-bedeelingen; een bedeeing verschillend van alle anderen, welke het vooraf gingen, en waarin het bestemd is in zijn machtige kudde alle vorige bedeeelingen te omvatten, zooals de Oceaan in zijn boezem al het water vergadert der stroomen en rivieren. Het zal de verlossing der menschheid vervolmaken en het werk van God afwikkelen voor zoover behorende tot deze planeet.

Alles tot één geheel.

Dit was een domineerende gedachte in het brein van den profeet Joseph Smith gedurende de laatste jaren van zijn leven. „Het is noodzakelijk”, zeide hij, „dat een geheele en volmaakte samensmelting van bedeeelingen en sleutels en machten zou plaats grijpen en worden geopenbaard van Adam tot op heden. En niet alleen dit maar de dingen, welke nooit werden geopenbaard vanaf de grondvesting der wereld, en verborgen waren voor de wijzen en verstandigen, zullen worden geopenbaard aan babies en zuigelingen in deze bedeeing van de volheid der tijden.”

Dat is waarom „Marmonisme” in de wereld kwam. Dat is ook waarom Joseph Smith gezonden werd. Hij kwam tot teeken van de vergadering van het huis van Israël en van het begin van de groote vergadering waarvan hij spreekt, het tezamen brengen van allen die van Christus zijn, beide, in hemel en op aarde. De verlossing en herstelling van de verspreide kinderen van Jacob, hun vergadering tot Zion in Amerika en hun terugkeer tot Jerusalem in Palestina; dit in voorafgang aan

den komst des Heeren, de God van Israël. Het duizendjarig rijk is op komst en de Koning der Koningen zal regeeren. Uit Zion zal de wet komen en uit Jeruzalem 's Heeren woord. De Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen gelooft in de vervulling van profetie; de vergadering van de verworpenen van Israël en de vergadering van de verstrooiden van Juda van de vier hoeken der aarde. (Jes. 11 : 12.)

Mozes en Elia.

De sleutels tot vergadering van Israël werden gegeven aan Joseph Smith en Olivier Cowdery, de eerste en tweede ouderling van de Kerk, in 1836. Zij werden verleend door een engel — Mozes, de leider van Israël, die de sleutels hield ten tijde van den uittocht uit Egypte. Doch andere sleutels moesten worden gegeven, opdat de groote vergadering, de vereeniging van de bedelingen, van verleden en heden, van de levenden en de dooden, kon worden volbracht. Daarom gaf Elia bij dezelfde gelegenheid de sleutels tot terugkeer der harten der kinderen tot de vaders, opdat niet de komst van Christus, zonder grondige voorbereidselen voor zijn ontvangst, de aarde met een vloek zou slaan. Alzoo is het getuigenis van Joseph Smith.

Waarom Joseph Smith?

Waarom, kan worden gevraagd, rustte deze zending op Joseph Smith? Waarom was juist hij gekozen om zulke groote veranderingen te brengen in de dingen der menschen? Het is omdat hij een lijnrechte afstammeling is van de Hebreuwsche patriarchen, een afstammeling van Joseph die in Egypte werd verkocht, een afstammeling van Ephraim, Joseph jongste en grootste zoon, Gods „eerstgeborene“, de eerste van de Hebreuwsche stammen of gedeelte van stammen, welke in later dagen het Evangelie aannemen en alzoo zijn wedergeboren. Joseph Smith was een profeet van God, de rechte man op de rechte plaats; daarom werd hij gekozen. Wat doet er zijn naam toe of welke landsman hij is? Dit zijn onbeduidende vragen vergeleken met de groote vraag wie hij was voor hij in de wereld kwam en de machtige zending hem werd opgelegd door God om de grootste Evangeliebedeeling in te leiden en te presideeren.

De waarschuwing.

„Ga uit van haar mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en niet ontvangt van hare plagen.“

Johannes, de apostel, aanschouwde de oordeelen van God, welke op het moderne Babylon zouden worden uitgestort. Plagen zouden komen en Godes volk werd gewaarschuwd van haar uit te gaan, opdat zij mocht ontkomen en de noodige voorbereidselen maken voor den komst van den Heiland. Er zijn twee wegen om het Evangelie te verkondigen: De eerste door boodschappers te zenden om het volk te waarschuwen voor wat komen zal. Deze boodschappen moeten deugdzaam zijn en een voorbeeld, eenvoudig en geduldig, vriendelijk en vergevensgezind, kwaad vergelden met goed en een vaandel van vrede toonen aan heel de wereld. Hun zending is er een van barmhartigheid en dankbaarheid als zij de herstelling van het Evangelie verkondigen en Israël waarschuwen te vlieden van den toekomstigen toorn.

Andere getuigenissen.

Doch veronderstel dat hun getuigenis en waarschuwing wordt veronachtzaamd. Veronderstel dat zij worden veracht en uitgeworpen, gelijk Johannes op Patmos. Dat zij in de gevangenis worden geworpen of verbannen, beledigd zijn, getrapt, hun bloed vergoten, deze boden des Allerhoogsten, deze gezanten van den grooten Koning. Wat dan? Hier is Gods antwoord: „Na uw getuigenis komt de getuigenis van aardbevingen en stormen, van donder en bliksem, de stem van oorlog, hongersnood en pestilentie en de stem van de golven der zee, hare grenzen overtredend. De zon zal worden verduisterd, de maan zal rood worden gelijk bloed en de sterren zullen van den hemel vallen als vijgen van den boom. De aarde zal waggelen als een dronken man en alle dingen zullen bewegen. De harten der menschen zullen schrikken en men zal op den grond vallen en niet in staat zijn te staan.”

En wat wil dit alles zeggen — vernietiging? Neen, uitgezonderd in zooverre vernietiging somtijds aan herleving moet voorafgaan, zooals oude gebouwen worden neergehaald om nieuwe te plaatsen. Gods oordeelen worden niet alleen gezonden om de boozen te straffen en indien mogelijk hen van verder kwaad terug te houden, maar ook om den weg voor hoogere en betere dingen te vereffenen, welke zullen bewijzen een zegen te zijn voor de menschheid.

Dit is Gods woord, gesproken in vroeger en later tijden. Christus zelf verklaard, dat oorlogen en geruchten van oorlogen, aardbevingen in verschillend³ plaatsen en andere rampen, zouden zijn onder de teekenen van zijn tweede komst. Kunt ge ze niet zien, deze teekenen der tijden, deze oordeelen welke de wereld geeselen, het meest vallende daar waar ondeugd het weligst groeide en waar Godes dienstknechten werden behandeld met woede en haat? Hij is gekomen de wereld te oordeelen voor wat zij deden of ongedaan lieten aan Zijn dienstknechten, boodschappers en broederen.

(Wordt vervolgd.)

DE PIONIERS VAN 1847 HERINNERD.

Hunne reizen door de wildernis en hun leven in de forten in de vallei.

Ouderling T. T. BURTON.

Het is gisteren drie en zeventig jaren geleden, dat de Pioniers; die van hunne tehuizen waren gedreven, slecht toegerust en armzalig geproviandeerd, zich in deze vallei nederzetten. Heden brengen we hen eer daarvoor en verwelkomen de pioniers in deze samenkomst, in herinnering dier groote gebeurtenis, en verzekeren hen, dat de offeringen, door hen gemaakt en de beproevingen, waarvan zij getuigen kunnen, door ons ten zeerste worden bewonderd en gewaardeerd, om henzelven en ons eene vestiging te verzekeren in de valleien dezer bergen. Wij hebben groote waardeering voor het werk, dat zij gewrocht hebben, in den aanleg der steden en provinciën van dezen staat, en

willea hen doen gevoelen, hoe wij dit groote werk gaarne willen voortzetten, het werk door hen begonnen in dit gemeenebest en in deze „Rocky Mountains”.

Het is voorspeld, dat binnen twee of drie geslachten, het jonge volk, dat in de kerk geboren werd, het geloof zou verloochenen. Er zijn vijftien Zondagscholen op dit programma vertegenwoordigd, waarvan er enkelen twintig mijlen moesten reizen om hier te komen; dat is voor ons een bewijs dat deze, door onze vijanden gemaakte voorspelling, on- vervuld zal moeten blijven.

Slechts het feit, dat we hier heden tezamen zijn gekomen om deze groote gebeurtenis te herdenken, geeft voldoende getuigenis, dat wij heden nog trouwe aanhangers van ons geloof zijn.

Eerbied voor de Pioniers.

Ik wensch de kinderen die hier vergaderd zijn te zeggen, dat, vooraleer zij dezen aanleg verlaten, wij gaarne hadden, dat ze deze gebouwen eens zorgvuldig en nadenkend beschouwden, welke monumenten zijn des Pionieren-werken, en de twee bronzen standbeelden ook bezichtigden, die in het oostelijk gedeelte te zien zijn; en als dan de concertrecitatiën gegeven worden die verwijzen naar eene der profetiën van den Profeet Joseph Smith, wenschen wij hen ook daaraan te herinneren, dat die letterlijk in vervulling is gekomen. Als u het monument der zeemeeuwen beschouwt, en als u deze vogels over de vallei ziet zweven, herinner u dan ook dat zij engelen van barmhartige en ontfermende genade zijn geweest, die de sprinkhanen verdeelden en ons volk van een hongerdood redden. Herinner u bij het hijschen der vlag, welke van onze standplaats zal worden ontvouwd, de geest van vaderlandsliefde, die in dit gemeenebest gegrondvest werd, als de pioniers hunne banier, „Old Glory” op Ensign Peak ontvouwd; en ziet omhoog naar de vlaggepaal die op dat punt opgericht werd, om dat groote patriotisme te gedenken, 't welk hier werd gesticht.

Mede een goeden blik op den Tempel; denk aan de jaren van offering die voor het bouwen daarvan noodig waren, en gedraag u zoo in uw leven, dat het een Heilige der Laatste Dagen waardig is en ontvang de zegeningen die in dat huis op u worden uitgestort.

Er zijn heden weinigen van u pioniers overgebleven, en u zult spoedig met uwe vroegere vrienden hereenigd worden, met wien gij de vele moeilijkheden hebt moeten doorleven en overwinnen om hier te komen en deze groote boodschap te verkondigen. Wij wenschen u te zeggen, dat de Zondagscholen van Pionier Stake (conferentie) de pioniers immer zullen hoogachten om hunne werken en in hunne voetsporen zullen volgen om dit groote werk voort te zetten. Tot dat einde wenschen wij de leden der Zondagschool te herinneren dat zij deze belofte ten uitvoer moeten brengen.

Ouderling HARRISON SPERRY.

Wat een edel gezicht is het, dat ik hier aanschouw! Veertien of vijftien Zondagscholen in deze Stake van Zion. Dat Gods zegen immer op u moge rusten. Ik zal u eene geschiedenis verhalen, een der wonderbaarste verhalen, die ooit verteld zijn. Het is van een volk, dat vier en zeventig

jaar geleden van hunne tehuizen verdreven werd. O, wat een droevige geschiedenis.

Een ruwe bende omsingelde Nauvoo en dreef de Heiligen van hunne tehuizen. O, o, wat een droevige geschiedenis! Onzen Profeet en onzen patriarch hadder ze vermoord en toen dreven ze de Heiligen uit hunne bezittingen in ballingschap. O, wat een schande, wat een schande!

Toen wij in 1846 van Nauvoo werden verdreven, trokken we naar het Westen. Waar naar toe, waarheen moesten we gaan? De leiders der bende schreeuwden: „Drijf hen weg, drijf hen zoo mogelijk in den Oceaan!” Het heugt mij nog zeer goed, al die moeilijkheden weermede wij te kamper hadden op onzen reis. Toen wij ongeveer driehonderd mijlen gereisd hadden, kwam er een oproep van het gouvernement: „Wij eischen vijfhonderd uwer beste mannen.” Waar waart gij? In uwe ossenwagens, vluchtende voor uwe vijanden. Ik zag broeder Brigham Young naar de kampen Israëls terugkeeren voor het werven van volon-tairs. Fijne jonge mannen waren ze en trouw aan de regeering. Als ze van hunne wagens stapten gaven ze de zweep over aan hunne vrouwen en zeiden: „Doe uw uiterste best. Ik moet aan den oproep der regeering gehoor geven.” Eenigen dezer jonge mannen zagen hunne geliefde vrouwen en kinderen nimmer terug. O, wat een droevige geschiedenis!

Marcheerden op de maat van eigen muziek heen.

Nadat we een weinig verder gereisd hadden was 't bataljon vol'tallig. President Brigham Young zeide tot kapitein Allen: „Hier hebt u uw bataljon”, en weg marcheerden ze, begeleid door hun eigen muziekkorps, die ze toen hadden. Zij marcheerden heen om voor hunne regeering te strijden.

Wij kwamen zoover als wat toen genoemd werd „Winterkwartier”, nu Florence, Neb. Verder konden wij niet gaan, omdat de winter inviel. Daar waren we nu met onze ossen. „Wat zullen we aanvangen met ons vee?” Dat was de vraag van dat oogenblik. Wij reisden ergens naar het westen; zoo had de Profeet gezegd, naar de „Rocky Mountains”, waar wij zouden ontwikkelen tot een groote en machtige natie. Wat konden we doen met ons vee? Wel, de Heere had daarin voorzien. Op Missouri's bodem waren groote uitgestrektheden begroeid met een soort biezenriet, waarop ze den geheelen winter leefden en zelfs vet werden, zoodat wij geheel voorbereid waren om in de lente op te breken en te vertrekken.

Terwijl wij te „Winterkwartier” waren, stierven er zoowat zeventhonderd zielen door gebrek aan plantaardig voedsel. Wij hadden niets dan een soort van bruinbrood en spek om te eten. De scheurbuik, die diehtengevolge uitbrak, was oorzaak van een menigte sterfgevallen. President Brigham Young vertrok met zijn kleine schare van ongeveer 153 eerst. „Verder, steeds maar verder voort!” „O, broeder Brigham, waar gaat u heen?” „Wij gaan naar de bergen om een goede plaats voor onze heiligen te vinden. Hier arriveerden ze ten laatste, en wij volgden hen met ongeveer 600 wagens later.

Twintig mijlen van „Winterkwartier”, aan de „Big Horn” werden wij georganiseerd. Wanneer er honderd wagens bijeengebracht waren, kregen we een kapitein aan ons hoofd, over de honderd, doch ook

werden er kapiteins aangesteld over vijftig en een over elke tien wagens. O, prachtig waren wij toen georganiseerd. „En dan maar voort, aldoor maar verder.” De volgende compagnie werd op gelijke wijze ingedeeld, en als die weer klaar waren, volgden die op hunne beurt, steeds maar verder trekkende, eindelijk voorttrekkende. Zoo vormden wij ongeveer zes compagniën, door de wildernis trekkende naar onbestemde plaats.

Kapiteins voorop.

De kapiteins der compagniën gingen altijd vooruit en zochten naar geschikte kampplaatsen. Spoedig werden de wagens daarheen geleid en aan twee kanten opgesteld, vijftig rechts en vijftig links, een ruimte vormende waar ons vee des nachts in kon verblijven zonder ons zorg te baren van weg te loopen.

Ons eerste werk was dan de ossen van hunne jukken te bevrijden, zoodat die konden grazen. Deze lieten we dan tot een uur of negen of tien vrijelijk grazen en werden dan in de, door de wagens afgesloten ruimte gedreven. Wanneer het tijd voor het gezamenlijke gebed was werd de hoorn geblazen. „Gebedstijd, gebedstijd!” O, hoe herinner ik me die gebedstijd, 's avonds en 's morgens. Het vee werd 's ochtends eerst weer naar buiten gebracht en wanneer die klaar waren met zich te goed gedaan te hebben, werden hen de jukken aangedaan en voor de wagens gespannen. De eerste vijftig zetten zich in beweging en spoedig daarop volgden de andere vijftig.

Op zulk een wijze waren wij georganiseerd en reisden steeds maar voort dóór de onherbergzame woestijn. Overal waar wij bosch vonden gebruikten we hout om vuur te maken.

Als er geen hout gevonden werd, dan gebruikten we „buffalochips”¹⁾ Vraag uw vaders en moeders wat die buffalochips waren, en zij zullen het u zeggen. Dat gebruikten we als er geen hout te krijgen was en zij gaven een heerlijk vuur. Dat was onze levenswijze. Onze pannen werden op het vuur gezet en als ons avondmaal gekookt en genuttigd was, begaven we ons ter ruste.

Het vee breekt los.

Ik herinner me nog, dat eens op een keer het vee naar buiten was gebracht, en naar gewoonte werd het sein van den hoorn gehoord om het vee weder binnen te brengen. Nadat het gebed geëindigd was, begaven zich allen spoedig te bed. Een oude os kwam bij een der wagens en schuurde zich daar onophoudelijk tegen aan, zoodat de man in die wagen niet slapen kon, die dan ook naar buiten kwam om dien os te verdrijven. Deze kwam evenwel spoedig weer terug om zijn aardigheid te herhalen. De man kwam weder naar buiten en gooide een oud stuk buffelhuid over het hoofd van dien os, die zich vluchtende onder de andere ossen begaf en onder hen een paniek veroorzaakte, waardoor de geheele kudde wild door hunne verblijfplaats rende.

(Wordt vervolgd.)

1) Gedroogde mest.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Nog eens de Heilige Geest.

Vele malen doen zich vragen over bovenstaand opschrift voor met betrekking tot de ontvangst van den Heiligen Geest door de Apostelen en het antwoord schijnt slechts ten halve bevredigend voor hen, die zich aan eigen opvatting willen vasthouden of aan leeringen van andersdenkenden. Als gevolg komen ze dan in botsing met verklaringen van den Bijbel, die slechts dan in strijd met elkander zijn als die naar menselijke inzichten worden uiteengezet.

We zullen beginnen met de woorden van Petrus op het Pinksterfeest, welke ons een aanduiding kunnen geven aangaande den Heiligen Geest en wanneer die gave op iemand kan worden bevestigd.

Na allen indachtig gemaakt te hebben wat te voren geschied was en de hoorders tot herinnering aan hunne grove fouten opgewekt te hebben en voornamelijk die van het kruisigen des grooten Meesters, zegt hij tot hen: „Bekeert u dan, en een iegelijk worde gedoopt tot vergeving uwer zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

De woorden van Paulus aan de Efeziërs zijn evenzoo duidelijk in dat opzicht. Wanneer hij enkele discipelen vindt in Efeze, bevreedt hem dit, waardoor de vraag tot hen gericht wordt, hebt gij den Heiligen Geest ontvangen als gij geloofd hebt. Toen hem bekend gemaakt werd, dat dit niet het geval was, heeft hij ingezien dat ze niet gedoopt waren door een geautoriseerden dienstknecht en hij doopte hen opnieuw en leidde hen de handen op en zij ontvingen den Heiligen Geest.

Handelingen 8 : 14—17 verklaart ons evenzoo, dat de Heilige Geest gegeven werd door de oplegging der handen. Dit is dus hetgeen Paulus in zijn brieven aan Titus verklaard: „maar wanneer de goedertierenheid van God onzen Zaligmaker en Zijne liefde tot de menschen verschenen is, heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar naar Zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes.”

Deze teksten duiden allen de belofte, de gave des Heiligen Geestes aan, en doen ons gelooven dat allen die zich daaraan onderworpen hebben en in geloof deze gehoorzaam zijn geweest, ook zullen hebben ontvangen; geen twijfel is daarvoor overgelaten. Doch er is zeer zeker iets te overwegen.

Als de Apostelen Christus vragen in Mattheus 19 : 27 wat hen zal geschieden, alles verlaten hebbende en Hem gevolgd zijnde, is Zijn antwoord: „Gij die mij gevolgd zijt in de wedergeboorte, zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls. Dit is dus hetgeen in Johannes 3 aan Nicodemus verklaard wordt, de doop uit water en uit geest, door oplegging der handen. Zie Titus 3 : 5.

Volgens deze zouden wij dus moeten zeggen, dat ze den Heiligen Geest reeds toen ontvangen hadden, doch wij kunnen Christus niet van kleinge'loovigheid beschuldigen, want eene herhaling van de gave des Heiligen Geestes werd de apostelen geschonken voorkomende in Johannes 20 : 22.

Daar we dus Christus niet van kleinge'loovigheid kunnen beschuldigen in Zijn eigen bediening moet hiervoor een andere verklaring gevonden worden of verband gezocht met den voorgaanden tekst die zegt: „Vrede zij u lieden! Gelijkwijs de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u lieden,” en daarop volgt dan „en als Hij dit gezegd had blies Hij op hen en zij ontvingen den Heiligen Geest.” Dit moet dus in nauwe betrekking staan met de roeping die hen daar werd gegeven, want de belofte der gave was hen reeds door het ondergaan der daarvoor noodige beginselen geschonken.

Wij bemerken dan ook al'dra wanneer we Lucas 24 : 49 lezen, dat hetgeen waarmee ze begiftigd waren, wel als een belofte gegeven was, doch om zekere reden niet vervuld kon worden. Daar lezen we dan hoewel niet in dezelfde woorden toch in eenzelfde strekking, het volgende: En zie, ik zend de belofte mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij met macht van uit de hoogte zult aangedaan zijn. Is dat niet in overeenstemming met Johannes 14, dat zegt: „Deze dingen heb ik gesproken, bij u blijvende; maar de Trooster, de Heilige Geest, welke de Vader zenden zal in Mijnen naam, die zal u alles leeren, en zal u indachtig maken, alles wat Ik u gezegd heb.”

Evenzoo in Joh. 16 : 7—15, waar wij lezen dat het tot nut der Apostelen was, dat Jezus henenging daar de Trooster, de Heilige Geest, anders niet tot hen zoude komen. Men vergete niet, dat Hij deze dingen zeide, wetende dat de belofte met de Apostelen gemaakt was en dat die stand hield. Als de belofte vervuld ware behoefde deze niet te worden herhaald, doch het is hun juist gezegd geworden om hen niet te doen twifelen, want Hij zegt, „en als deze dingen geschieden zoo weest indachtig, dat Ik u deze dingen gezegd heb als ik nog bij u was.

Deze belofte dan werd aan hen geopenbaard en vervuld op het Pinksterfeest, waar Hij op gelijke wijze als met Christus op hen werd uitgestort, zelfs zoo dat zijn licht hen op zoodanige wijze vervulde, dat het bij hen radiceerde en als vuurtongen op een iegelijk rustende werd waargenomen.

En nu blijft de vraag over, door wat macht wrochtten de apostelen de wonderen, gedurende hunne omwandeling met Christus.

Gelatiërs 3 : 27 zegt ons: Want zooveel als gij gedoopt zijt hebt gij Christus aangedaan. Dat is juist wat het moet zijn. Wij moeten leden van Christus zijn en dat worden wij door gehoorzaamheid aan Zijn beginsel van water en geestelijken doop; de hoogere of geestelijke doop, om ons in Zijne wegen te houden door ons van Zijn liefde en beloften te overtuigen en te verzekeren en in ons zoo te werken, dat de bekeering voortdurend mag zijn en tot goede werken aan te sporen, zoodat we bereid mogen zijn om tot Hem terug te keeren en met Hem in Zijn Koninkrijk te zijn. Het is niet de Heilige Geest, die ons verlossing

gebracht heeft doch Christus; de Heilige Geest evenwel helpt ons, gedurig van den Vader en Christus getuigenis gevende; zichzelf niet achtend, getuigt Hij van zichzelf niet, doch van den Vader en den Zoon en wat Hij van Hen gehoord heeft.

Galatiërs 3 : 29 : „En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij van Abraham's zaad en naar de belofte erfgenamen.”

Kinderen der beloftenisse, erfgenamen. Waarvan? Van het Koninkrijk Gods, mede-erfgenamen met Christus.

In Christus was God de wereld met Zichzelf verzoenende. Hij, „het uitgedrukte beeld Zijns Vaders zelfstandigheid en het afschijnsel Zijner heerlijkheid”, had alle macht gekregen, zelfs het leven te hebben in Zichzelf.

De Apostelen dan, Christus aangedaan hebbende, ontvingen van Zijne macht, waardoor zij wonderen wrochten.

Joh. 1 : 1—5 zegt ons voldoende, welke macht en hoog majestieuze kracht van Hem uitging. Deze goddelijke macht, die in en door Zijne woorden en werken openbaar zijn, geven ons voldoende te kennen, dat die voorzeker niet minder waren dan die van den Heiligen Geest, zijnde de tweede persoon in het heilige Quorum, het oppermachtigste bestuur van het heelal.

Deze macht heeft Jezus Zijnen dienstknechten geschonken gedurende Zijn eigen bediening en bedeede hen met een hoogere mate van de gave des Heiligen Geestes voor Hij henenging, daar zij Zijne speciale getuigen waren.

We laten hier nog volgen wat eenige jaren geleden door het eerste Presidentschap der Kerk aangaande dit onderwerp officieel is verklaard.

De volgende vraag ontvingen we van een Ouderling uit Toocle County, verzoekende om een antwoord.

Er is een geschil onder de broeders verzezen over de vraag, wanneer de Apostelen den Heiligen Geest ontvingen hadden, was het vóór of op het Pinksterfeest?

Het antwoord is geheel afhankelijk van wat met het ontvangen van den Heiligen Geest bedoeld wordt. Zoo er wordt verwezen naar de belofte van Jezus aan Zijne Apostelen, omtrent de gave des Heiligen Geestes door de tegenwoordigheid en bediening van „de Persoonlijkheid van Geest”, die de Heilige Geest (Holy Ghost) genoemd wordt, door openbaring in „Leer en Verbonden” afd. 132 : 22, dan is het antwoord: het was niet dan tot op het Pinksterfeest, dat de belofte vervuld werd.

De Heilige Essence (kracht) echter die genoemd wordt „de Geest Gods” (Holy Spirit en Spirit of God) en ook Heilige Geest, door welke God alle dingen schiep en organiseerde en door welke de Profeten schreven en spraken, was in vroegere dagen reeds uitgestort en inspireerde de Apostelen in hunne bediening, lang vóór het Pinksterfeest. Het woord geest (ghost en spirit) heeft tweërlei beteekenis, doch wordt in den regel gelijkzinnig gebezigd, en dit veroorzaakt eenige verwarring, als het verschil tusschen de „Persoonlijkheid van Geest” en „de Geest die van omhoog werd uitgestort” niet wordt overwogen.

Er is een heilige kracht, welke het licht en het leven der wereld is, die van de tegenwoordigheid Gods uitgaat door de onmetelijke ruimte van het heelal; het is het licht en de macht die God in verschillende graden schenkt, hen die er Hem om bidden in harmonie met hun geloof en gehoorzaamheid; maar de Heilige Geest (Holy Ghost), welke als Christus zeide, hen van den Vader zou worden gezonden, Joh. 14 : 26 is een „Persoonlijkheid van Geest” en zou niet eerder komen dan na „De Christus” zou zijn heengegaan.

Ook is de gave van dat Heilige Wezen, de derde persoon in de Heilige Drieëenheid, welke de gave des Heiligen Geestes (Holy Ghost) genoemd wordt, een bijzondere zegen bevestigd op het hoofd des gedoopten bekeerden geloover in Jezus Christus, en is „een blijvende getuige”.

De Geest Gods (Spirit of God) kan iemand als een tijdelijken invloed genieten, door welken heilig licht en macht den mensch geschonken wordt voor bijzondere doeleinde en gelegenheid. De „gave des Heiligen Geestes” evenwel, die door de Apostelen op het Pinksterfeest ontvangen werd, en die na den doop op elk persoon wordt bevestigd, is één voortdurende Getuige en hoogere gave dan de gewone manifestatie des Heiligen Geestes (Holy Spirit).

Wij lezen dat Jezus, na Zijne opstanding, op Zijne discipelen blies en zeide: „ontvangt den Heiligen Geest”. Maar we lezen ook weer, dat Hij zeide: „Zie, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u, maar blijf in Jeruzalem, totdat Ik u met macht uit de hoogte zal hebben aangedaan (Joh. 20 : 22, Lukas 24 : 29). En in Joh. 7 : 39 lezen we, want de Heilige Geest was nog niet gegeven, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.

Zoo was de belofte dus wel gemaakt maar de vervulling kwam pas later, zoodat „de Heilige Geest” (Holy Ghost) door Jezus van den Vader gezonden, niet in persoon kwam vóór het Pinksterfeest; en de verdeelde tongen als van vuur waren de teekenen, dat Hij gekomen was.

Deze manifestatie werd herhaald in deze tijdsbedeeling, bij de uitstorting des Geestes in den Kirtland Tempel, in Januari 1836.

JOSEPH F. SMITH.

ANTHON H. LUND.

CHARLES W. PENROSE.

Kent den Weg.

Het moet een nauwkeurig opmerker al spoedig duidelijk worden, dat alle menschen, welke den aardbodem bewandelen, behooren tot één groote familie. Alhoewel zij mogen verschillen van kleur, van ras of van taal, volgens het Woord van God, zijn allen kinderen van het menschenpaar Adam en Eva.

Niettemin onderscheidt zich de eene ziel van de andere door de haar eigen karaktertrekken.

Een onderzoek naar de verschillende krachten welke in den mensch werken, leert ons het belangwekkend feit, dat elke mensch, geen uitgezonderd, een kracht bezit, bewust of onbewust, welke hem aandrijft.

om geluk in te oogsten, welke hem aanspoort zoodanige handelingen te verrichten, dat het eindresultaat hem gelukkig zal stemmen.

In het diepst van de ziel woont een stem (alhoewel voor velen latent) innig vragende naar geluk.

Helaas echter, de duisternis der onwetendheid maakt den mensch blind voor zijn eigen gevoels, en zoo is het, dat duizenden dien Stem niet begrijpen en alzoo niet weten de ware beteekenis van het begrip „Geluk“.

Geld speelt een groote rol bij de verwezenlijking van (denkbeeldig) geluk. De zinnelijke mensch bereikt door middel van geld zijn doel en denkt dan gelukkig te zijn.

De liefhebber van sterken drank vindt met behulp van geld zijn voldoening en denkt op zoo'n oogenblik geluk gevonden te hebben.

De wreker denkt gelukkige voldoening te behalen, wanneer hij op het juiste oogenblik zijn vijand met wraak vergeldt, zoo noodig met behulp van geld. De vrek scheidt behagen in het louter opstapelen van goud, en wanneer hij zijne schatten ziet vermeederen, denkt hij gelukkig te zijn. Anderen, een overvloed van geld bezittende, omringen zich met de kostbaarste dingen der wereld, en denken waar geluk gevonden te hebben. Eveneens een menigte van ongerechtigheden worden bedreven uit beginsel, dat de gevolgen den mensch gelukkig stemmen. En een ieder, levende in de wereld, tracht op zijne wijze gelukkig te worden of te zijn. Waar geluk echter wordt nog door weinigen gekend.

Wanneer nu iemand voortgaat te leven in de alledaagsche sleur en jaren van ondervinding gaan voorbij, zoo komt instinctmatig het bewustzijn, dat toch het ware, het blijvende geluk niet is gevonden en het leven krijgt een leemte voor dien mensch. Pessimisme en ironie krijgen inwoning bij hem en gelaatsuitdrukkingen en gebaren maken dit veelal openbaar. Het leven wordt hun minderwaardig, het schenkt geen voldoening. En ontevredenheid is hun blijvende geloofsatmosfeer.

De gewijde geschriften echter bewijzen ons duidelijk, dat daar mogelijkheid bestaat voor een ieder, om waar gelukkig te zijn; bewijzen ons, dat er een „weg“ is, welke tot „waar geluk“ voert. Wilde echter het menschedom maar kinderlijk genoeg zijn om dien weg te volgen. Daar is één Mensch geweest, welke den juisten weg heeft geopenbaard, Zijn Naam was Jezus.

Heden, de kinderen der menschen zuchten onder het gewicht van al datgene wat aangeduid kan worden met het tegenovergestelde van geluk. Waarom? Zij hebben de boodschap van den grooten Jezus verworpen. Meer nog, Hemzelf hebben zij verstooten.

Zij hebben geweigerd den weg te bewandelen, welke tot geluk ons opwaarts voert. Blind waren zij voor hun eigen welzijn. Jezus dan predikte te gelooven met volkomen aanhankelijk vertrouwen in God, den eeuwiger Vader, zich te bekeeren van alle zonden, te besluiten dezelve voor altijd na te laten, om daarna voor de tweede maal geboren te worden uit water en uit geest, daarna voort te gaan in dienende liefde en voort te varen tot volmaaktheid.

De weg van waar geluk. „De Eenigste Weg“. De Heere was een voor-

beeld in het bewandelen van dezen weg, en zeide: „Volgt mij na!” Satan echter, de vijand van al wat God is, van alle gelukkige toestanden, inspireerde den mensch. Deze, langzaam geneigd tot goetdoen en laks van aard, gaf gehoor aan zijn booze stem. En het hart werd gesloten! Afgetakend de weg tot geluk. Zoo deden zij!

Lezer of lezeres, wat doet gij?

Gij mensch, wien gij ook zijt, beseft gij de heilzame gemoedsrust welke waar geluk ons geeft? Verlangt gij gelukkig te zijn? Gehoorzaam dan Jezus Christus! En volg Hem!

Dwaa! niet! Daar zijn geen „zij-wegjes”. Tevergeefs, immer te vergeefs zult gij trachten op een andere wijze geluk, waar geluk te bekomen. Het einde zal steeds zijn: „leemte”.

Daar is geen andere toegang. „Jezus is de Deur.”

Door Hem kunt gij treden in het groote „Rijk van Geluk”. Volg Hem! Gij kunt niet beter doen!

En wanneer gij nu wijs genoeg zijt den wijste te volgen, wat zullen de gevolgen zijn, en wat uwe handelingen? Gij zult uwe talenten, ontwikkelen voor den dienst der menschheid. Uw bevattingsvermogen zal toenemen door de bedauwing des Heiligen Geestes. Reine gedachten slechts zullen in uw hoofd wonen. Uw oordeel over uw naasten zal zich omzetten in hulp en bijstand. Wijsheid zal overvloedig in uw hart wonen. Uw wil zal gestaald worden in den dienst uws Meesters. Geloof zal groeien gelijk een mosterdzaad. Moed en volhardingsvermogen zal uit uw oogen blinken. Gij zult leeren geduldig te zijn onder alle omstandigheden. Onverschilligheid zal plaats maken voor waken en bidden. Uw levens zal zijn: Liefde is mijn Leven; Excelsior!

Onbevlekt en rein zijnde, zult gij het licht voor uw medemenschen laten schijnen. Geen invloed zal uw kalmte verstoren. Moedig zult gij zijn in alle dingen. Hoop zal u niet verlaten. In stilheid en vertrouwen zal uwe sterkte zijn. Oprechtheid en nederigheid zal uw gemoeds-atmosfeer uitstralen. Tevredenheid zal zijn het kenmerk van uw karakter. De Heere zal met U zijn. Gij zult leven in de eenheid waarvan Jezus bad: in het zeventiende hoofdstuk van Johannes opgeteekend.

Te verkeerren in zoo'n blijvende eenheid is waar geluk gevonden te hebben. Wij kunnen alsdan uitroepen met den Psalmist: Waar zoude ik henengaan voor uwen Geest, en waar zoude ik henenvlieden voor Uw aangezicht? Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt dáár; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt dáár, nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook dáár zoude Uwe hand mij geleiden en Uwe rechterhand zoude mij houden. (Ps. 139 : 7-10).

En wederom: De Heere is mijn herder, mij zal niet ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtkenen aan zeer stille wateren. Hij verkwikt mijn ziel, Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid om Zijns Naams wil. Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zoude geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf die vertroosten mij. Ps. 23 : 1-4.

En ook: God is ons eene toevlucht en sterkte, Hij is krachtiglijk bevonden eene hulp in benaauwdheden. Daarom zullen wij niet vreezen, al

veranderde de aarde hare plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën. Laat haar wateren bruisen, laat ze beroerd worden; laat de bergen daveren door derzelver verheffing, Sela. Ps. 46 : 2—4.

Gij allen, welke nog niet wederom geboren zijt, gij allen welke, nog niet geestelijk ontwaakt zijt: overdenkt uwen weg, en kent uze'ven. Kent het groote doel, hetwelk ook uw doel is, namelijk dit: Wordt dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de Hemelen woont, volmaakt is. (Matth. 5 : 48).

Weet waarvoor gij leeft! Het is „om eens als God te zijn". Weet waarvoor gij zijt geschapen. Komt tot Jozus en volgt Hem. Geeft u aan Hem over, aan Zijn Woord, aan Zijn goddelijken raad. Jezus leeft nog en zal lever: in alle eeuwigheid. Ook heden werkt Zijn Geest in mannen, door Hem verordineerd, om dienstknechten van Hem te zijn.

Hoort hen! Zoekt naar een man Gods, geroepen van den Heere, bevoel-machtigd met het Heilige Priesterschap en hoort hem. Stelt uw eigen wijsheid niet boven Gods wijsheid. Hij, de Vader van allen, weet wat goed is voor Zijne kinderen.

Komt dan tot den Vader door Jezus Christus. Sluit u aan bij Gods volk. En bij volkomen getrouwheid zal eens een volheid van geluk u overschaduwen. Kent den weg!

H. J. v. d. B. :

DE MACHT VAN HET PRIESTERSCHAP.

Een ondervinding verhaald door President Grant.

„Na den dood mijner vrouw, Lucy, op den derden Januari 1893, nam ik mijn drie oudste dochters mede naar Chicago, New-York, Boston en Washington, om deze groote steden te bezichtigen; daar ik geloofde, dat het verdriet, veroorzaakt door harer moeders verscheiden, daardoor verlicht zoude worden.

In Washington werden mijne dochters Ray en Lutie zeer ernstig ziek. Lutie was zoo ziek, dat haar pols maar acht en twintig slagen in de minuut telde. Om het kwartier werd haar, den geheelen nacht door, het sterkste opwekkingsmiddel toegediend om haar in het leven te houden. Hetgeen haar daarvan gegeven werd, was genoeg om een half dozijn mannen onbekwaam te maken, hoewel zij er weinig invloed van gevoelde.

Ik knielde neder en smeekte den Heer haar leven te sparen, met Hem pleitend voor het behoud van mijn kind, opdat zij niet zou sterven, terwijl ik ver van huis was. Ik stortte bittere tranen,... totdat de inspiratie tot mij kwam, dat, als ik om Pres. George Q. Cannon en Bisschop Hiram B. Clawson zou zenden, welke te dien tijde te Washington waren, zij de ziekte konden bestraffen en mijne dochter zou leven. Ik dankte den Heere voor deze openbaarmaking en stortte tranen van dankbaarheid; dat het lever: mijner dochter gespaard zou blijven. Terwijl Pres. Cannon Lutie zegende, bevond hij, dat de tegenstander haar dood bepaald en zelfs publiek bekend gemaakt had. Ik hoorde later, dat de eigenares van

het pension, waarin wij waren, een spiritiste was en dat zij haar medium bezocht en gevraagd had wat er in haar huis gebeuren zou.

Het medium vertelde van de ziekte der twee kleine meisjes, dat de oudste der twee dood ziek was, maar toch herstellen zou, en dat zij het tweede voortdurend zieker zag worden en ten laatste zag sterven. Verder beschreef zij hoe het lichaam uit het huis gedragen en in de kist op den trein geplaatst werd en die honderden en honderden mijlen westwaarts zag gaan. Dan beschreef zij hoe de trein over hooge bergen voer en eindelijk in een vallei stopte. Daar werd de kist van den trein genomen en naar een begraafplaats op een heuvel gebracht, waar zij de kist zag neerlaten in een graf.

President Cannon bestrafte in zijn gebed den verwoester en zeide, dat Lutie herstellen en eenmaal moeder zou zijn. En door 's Heeren voorzienigheid is zij nu de moeder van Ouderling George J. Cannon's drie kinderen en hun overgrootvader is de man, die in de autoriteit van het Priesterschap en in den naam van Jezus Christus den verwoester bestrafte, die verklaard had, dat zij zou sterven en begraven worden op den heuvel.

Conferentie-Aankondiging.

De Arnhemse conferentie is bepaald op 21 November en drie vergaderingen zullen er worden gehouden. De morgenbijeenkomst om 10 uur en avondvergadering om 6 uur, worden gehouden in de Bakkerstraat, Centraalgebouw. De middagsamenkomst 2.30 uur in Bakkerstraat 60, bovenzaal. Allen vriendelijk uitgenoodigd.

Bericht aan onze abonné's.

Wij hebben nog verscheidene ingebonden Sterren die een welkome aanvulling voor veler boekenkast zouden zijn, welke wij wenschen op te ruimen voor den prijs van f 1.75. Zij zijn van 1898 tot 1919. Die van 1919 zijn echter duurder om de hoogere druk- en bindingskosten.

INHOUD.

God heeft gesproken	Blz. 321	De macht van het Priester-	
De Pioniers van 1847 her-		schap	Blz. 335
herinnerd	325	Conferentie-Aankondiging	336
Nog eens de Heilige Geest	329	Bericht aan onze abonné's	336
Kent den weg	332		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.